

Věc: posudek vedoucího diplomové práce Kláry Pánikové s názvem *Mediální obraz papeže Benedikta XVI. v českém tisku: diskursivní analýza mediálních sdělení*

Autor posudku: Jakub Češka Ph.D.

Jak již název napovídá, autorka hodlá na půdě diskursivní analýzy tematizovat „obraz“ papeže v českých novinách a časopisech. Práce se tedy skládá ze dvou částí, z části teoretické, kde autorka resumuje přístupy, jednak k teorii diskursu, a to zejména s odkazem na práce Foucaulta, jednak k teorii médií. Zde by bylo možné namítnout, že vychází zejména z přehledových publikací. Analytickou část člení podle tematických celků, které tak či onak vytkne z tiskovin podle příznačného rysu papeže. Proti této volbě (rozdělení na resumující a analytickou část) nelze mnoho namítat, avšak proč je v práci kapitola 3.1. (Objekt zkoumání – papež), mi není zrovna jasné. Vždyť autorka se hodlá pohybovat v teritoriu diskursivní analýzy, kde zamýšlí vykazovat produkci jistých významů. Umístěním kapitoly o dějinách papežství apod. však znejistuje teoretický rámec, neboť zde jako by hledala jistý referenční bod. Avšak při analýze diskursu nám nejde o to zjistit, která označení jsou adekvátní a která nikoli, nýbrž tato teorie umožňuje pouze odhalit mechanismy jejich produkce. Zde podle mého soudu leží sporný moment práce, neboť kromě teoretického akcentu nese práce stopy ještě „Bildungsromanu“, neboť práce má být autorce ordálem životního rozcestí. Tento osobní interes však poněkud stírá teoretický diskurs a není zrovna šťastně zvoleným žánrem. Teprve z této perspektivy je zřejmé, proč je třeba zodpovědět otázku: kým je papež? Jelikož však autorka teoretické texty zvládla obstojně, stejně tak i v analýze dochází k dílčím závěrům a trefným postřehům, doporučuji práci k obhajobě. Je však třeba připomenout, že kazatelský tón, patrný zejména v závěru práce není zrovna náležitý: na s. 92 píše, kdo by si měl co uvědomit a jak by měl pracovat. V závěru práce bych očekával terminologickou čistotu a nejen poněkud volné označení jako např. „skrytými obsahovými a jazykovými významy“. Poněkud úsměvně působí jedno ze závěrečných autorčiných zjištění: „Uvědomit si, že to, co je nám prezentováno v médiích, není jednoznačným odrazem skutečnosti, je náročný proces.“

Vzhledem k zmíněným pozitivům a námitkám hodnotím práci velmi dobře 20 body.